

Arrest

nr. 58 888 van 30 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 13 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 december 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LYS, die loco advocaat J. APPELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, dient op 29 juli 2005 een asielaanvraag in die uiteindelijk resulteert in het arrest nr. 199.809 van 22 januari 2010 van de Raad van State die verzoekers beroep verwierp.

Op 5 december 2009 dient verzoeker bij de burgemeester van de stad Gent een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf, gesteund op artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 januari 2010 wordt het door verzoeker ingediend regularisatiedossier teruggestuurd naar diens raadsman omdat verzoeker niet verbleef op het opgegeven adres.

Op 3 juni 2010 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 7 december 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, met kennisgeving op 20 december 2010, die luidt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.06.2010 werd ingediend door:

*A., C. (R.R.: ...)
nationaliteit: Nepal
geboren te B. op (...)
volgens paspoort geboren op 29.02.1972
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat het voor hem onmogelijk zou zijn om een terugreis naar zijn land van herkomst te bekostigen en zijn verblijf daar ter plaatse te financieren. Het staat betrokkene echter vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op een prangende humanitaire situatie en verwijst hierbij naar het feit dat een terugkeer naar zijn land van herkomst nefast zijn aangezien betrokkene door de Nepalese autoriteiten zou worden gezocht en door de Mao-Badi zou worden opgezocht met alle nadelige gevolgen vandien. Verzoeker voegt echter geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Betrokkene toont bijgevolg niet aan dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. Dit element kan dan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden beschouwd.

De overige elementen die door betrokkene worden aangehaald - namelijk dat hij sinds 2005 in België verblijft, een leven in België zou hebben uitgebouwd, een bijzondere band zou hebben met België en hier het centrum van zijn belangen zou hebben, volledig geïntegreerd zou zijn, een uitgebreide vriendenkring en een sociaal leven in België zou hebben opgebouwd, getuigenverklaringen voorlegt, Nederlands zou spreken, werkbereid zou zijn en een jarenlange relatie heeft gehad met mevrouw F., C., die zijn aanvraag met een getuigenverklaring ondersteunt, is op zich niet uitzonderlijk en

verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Dit element kan dus niet als een buitengewone omstandigheid worden beschouwd.

Betrokkene beroept zich tevens op de criteria 2.8A en 2.8B (ononderbroken verblijf, duurzame sociale verankering en werk) van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene voldoet evenwel niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatie-aanvraag op basis van punt 2.8A en 2.8B van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 03.06.2010, dus niet tijdens hoger vernoemde periode.

Betrokkene vroeg op 29.07.2005 in België asiel aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 18.05.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De duur van de procedure -namelijk iets minder dan 10 maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. (...)"

Op 20 december 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid meegedeeld op 07/12/2010

wordt aan A. C.

geboren te B. op (...)

van Nepal nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 19/01/2011 het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de volgende Staten: Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Zweden (1) tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij bevestigende beslissing van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen op datum van 18.05.2006.

Betrokkene maakte reeds voorwerp uit van een BGV d.d. 01.02.2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad vooralsnog geen gerechtskosten kan opleggen. De vraag van verzoeker om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij wordt om die reden verworpen.

2.2. De verwerende partij werpt terecht op dat in de mate verzoeker vordert de bestreden beslissing te hervormen en hem een verblijf voor onbepaalde duur in België toe te kennen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hiertoe niet bevoegd is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil op, overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd de bestreden beslissing te "hervormen". Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep een "hervorming" tot voorwerp heeft en ertoe strekt verzoeker een verblijf toe te kennen, het niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat verzoeker een “eerste” middel noemt en het enige middel is, voert hij de schending aan van de redelijkheidsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij verwoordt zijn middel als volgt:

“a. Het middel

Het eerste middel is gebaseerd op de schending van de redelijkheidsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, zijnde algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat verwerende partij het regularisatieverzoek onontvankelijk verklaard en verkeerdelijk geen enkele rekening houdt met het ingediende verzoek tot regularisatie begin december 2009.

Terwijl het regularisatieverzoek van verzoeker wel degelijk onvankelijk is onder meer doordat verzoeker reeds begin december 2009 een regularisatieverzoek heeft ingediend.

b. Uiteenzetting

Verzoeker heeft reeds begin december 2009 een regularisatieverzoek op grond van de nieuwe criteria ingediend.

Om reden dat de relatie met zijn toenmalige vriendin plots beëindigd is geworden en verzoeker alsdan niet langer woonachtig was te Genk met een negatieve woonstcontrole te Genk tot gevolg, werd deze aanvraag niet in overweging genomen.

De beëindiging van de relatie en de noodgedwongen verhuis van verzoeker zijn echter te kwalificeren als redenen buiten zijn wil die verzoeker niet kon voorzien.

Verwerende partij heeft hier geen enkele rekening mee gehouden, zodat verzoeker van mening is dat er in casu sprake is van schending van het redelijkheidsbeginsel, evenals schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Nochtans staat het ontegensprekelijk vast dat verzoeker werkelijk een relatie had met mevrouw F. en dat hij daar woonachtig was.

Mevrouw C. F. verklaart als volgt:

C. en ik wonen al meer dan 3 jaar samen en met deze verklaring wil ik benadrukken dat C. A. een persoon is die moeite doet om zich te integreren.

Hij spreekt al een beetje Nederlands en heeft een brede kennissenkring opgebouwd.

Hij zou graag een werkvergunning krijgen zodat hij kan gaan werken.

Ook de wijkagent leverde destijds een attest af, waarin wordt gesteld dat hij geen bezwaar heeft dat verzoeker ingeschreven wordt te Genk, (...) samen met F. C..

Het staat alsdan vast dat verzoeker op het ogenblik van de indiening van de eerste regularisatieaanvraag begin december 2009 wel degelijk woonde op het opgegeven adres te Genk.

Gelet op de plotse beëindiging van deze relatie en het feit dat verzoeker op dat moment geen onderdak had, werd deze aanvraag niet in overweging genomen.

Gelet op het precair statuut van verzoeker was het voor hem bovendien niet mogelijk onmiddellijk een nieuwe woonst te vinden.

Van zodra hij een nieuwe woning had gevonden, heeft verzoeker evenwel onmiddellijk een tweede (huidige) regularisatieaanvraag ingediend, en werd deze alsdan ingediend na 15.12.2009.

Gelet op voorgaande elementen en meer bepaald gelet op het feit dat verzoeker begin december 2009 reeds een regularisatieverzoek had ingediend, had huidige aanvraag reeds onvankelijk verklaard dienen te worden, dit te meer daar verzoeker in huidige regularisatieaanvraag uitdrukkelijk heeft verwezen naar de aanvraag ingediend begin december 2009 en deze aanvraag als stuk werd bijgevoegd.

De regularisatieaanvraag van verzoeker diende dan ook onvankelijk en gegrond verklaard te worden.

Verwerende partij houdt echter op geen enkel ogenblik rekening met de aanvraag ingediend begin december 2009.

Zulks kan niet en schendt het redelijkheidsbeginsel, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

Elke redelijke en zorgvuldige overheid had immers in deze omstandigheden het regularisatieverzoek van verzoeker onvankelijk verklaard.

Zoals reeds in het feitenrelaas blijkt, voldoet verzoeker ook ten gronde aan de criteria zoals gesteld in vernietigde instructie.

De regularisatieaanvraag diende voorts ook gegrond verklaard.

Het eerste middel is op dit punt derhalve gegrond.

Tot slot dient er aldus geconcludeerd te worden dat de bestreden beslissing dd. 07.12.2010 dient nietig verklaard te worden.”

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verzoeker geeft aan dat er geen rekening werd gehouden met de door hem dd. 05 december 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. Hij bevestigt van adres te zijn veranderd, doch werpt op dat hij op 05 december 2009, wel degelijk nog op het door hem aangegeven adres woonde. Zodra hij een nieuw adres had, diende hij onmiddellijk een nieuwe regularisatieaanvraag in en verwees hierbij naar de dd. 05 december 2009. De thans bestreden beslissing is dan onredelijk en onzorgvuldig.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing deze is dd. 07 december 2010, waarbij de op 03 juni 2010 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980, onontvankelijk wordt bevonden.

Deze aanvraag werd op afdoende wijze gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. In de bestreden beslissing kan immers op duidelijke wijze gelezen worden om welke redenen de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd bevonden.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

“De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is” (RW nr. 9420 van 31 maart 2008).

Verzoeker maakt niet aannemelijk als zou de bestreden beslissing op onredelijke of onzorgvuldige wijze zijn genomen.

In de bestreden beslissing werd geantwoord op alle elementen die in zijn aanvraag werden aangehaald. Deze werden echter niet weerhouden als buitengewone omstandigheid waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de gewone procedure zou kunnen inleiden.

Verzoeker houdt ten onrechte voor dat de verwerende partij de regularisatieaanvraag van 03 juni 2010 ontvankelijk had moeten verklaren omdat hij in de stukken verwees naar de dd. 05 december 2009 ingediende aanvraag.

Zoals blijkt uit de brief van de gemeente Genk, die aan zijn raadsman werd opgestuurd dd. 26 januari 2010, werd de op 05 december 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf niet in overweging genomen door de gemeente Genk, omdat verzoeker op het ogenblik van de woonstcontrole dd. 28 december 2009 niet kon worden aangetroffen op het door hem aangegeven adres.

Hierbij kan worden opgemerkt dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoeker het nodige deed teneinde de gemeente of de verwerende partij te informeren van de adreswijziging, na het indienen van de aanvraag dd. 05 december 2009.

Hij had nochtans ruimschoots de tijd om dit te doen.

Gelet op de negatieve woonstcontrole dd. 28 december 2009, kon de gemeente Genk de aanvraag niet overmaken aan de verwerende partij en slechts overgaan tot de niet in overwegingname van de aanvraag.

De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat de dd. 03 juni 2010 ingediende aanvraag dan ook niet meer onderzocht werd in het licht van de vernietigde instructie van 29 juli 2009.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aangehaalde motieven grondig bestudeerd werden, doch niet weerhouden werden als buitengewone omstandigheid.

De bestreden beslissing werd op correcte wijze genomen.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste en enige middel is niet ernstig. “.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt

derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In de mate dat verzoeker uiteenzet wat de redenen zijn waarom de woonstcontrole in uitvoering van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 december 2009 negatief was kan de Raad enkel vaststellen dat de bestreden beslissing niet handelt over die aanvraag maar de aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 juni 2010 als voorwerp heeft. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker erkent dat hij niet woonde op het opgegeven adres (zie verzoekschrift pagina 3: *“Om reden dat de relatie met zijn toenmalige vriendin plots beëindigd is geworden en verzoeker niet langer woonachtig was te Genk met een negatieve woonstcontrole tot gevolg (...)”*) derwijze dat verzoeker geen belang heeft bij de grieven geuit tegen de niet in overwegingname van de aanvraag van 5 december 2009. Verzoeker toont overigens niet aan dat hij stappen heeft ondernomen tegen het niet in overweging nemen van de aanvraag van 5 december 2009. Of het niet wonen op het opgegeven adres al dan niet geschiedde door *“redenen buiten zijn wil”* doet hieraan geen afbreuk. De aanvraag om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt slechts aan de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt nadat een positieve woonstcontrole plaatsgrijpt. Dit vloeit voort uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat stelt: *“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”* en, ten overvloede, uit de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die bepaalt:

“b) Rol van het gemeentebestuur : woonstcontrole

Binnen de tien dagen na het indienen van de aanvraag dient de burgemeester of zijn gemachtigde de feitelijke verblijfplaats van de betrokkene te controleren.

Indien blijkt dat de aanvrager niet in de gemeente verblijft, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging (zie model van beslissing in bijlage 2). Dit betekent dat de aanvraag niet naar de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gestuurd. De gemeente bezorgt de Dienst Vreemdelingenzaken een kopie van deze beslissing. De aanvrager wordt ervan verwittigd dat hij zijn aanvraag moet indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij werkelijk verblijft.

Verblijft de aanvrager wel in de gemeente, dan wordt de aanvraag, samen met een verslag van de controle van de verblijfplaats, onverwijld naar de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt. De burgemeester of diens gemachtigde overhandigt aan de aanvrager een bewijs van inontvangstname van de aanvraag (model in bijlage 3). Dit bewijs heeft geen enkel gevolg op de verblijfssituatie van de aanvrager.

De gemeenten dienen de aanvraag en de voorgelegde bewijsstukken niet te onderzoeken. De burgemeester of diens gemachtigde wordt evenwel verzocht om bij de aanvraag een advies (bijvoorbeeld een sociaal onderzoek of het OCMW-verslag) toe te voegen.”

Derhalve diende de verwerende partij geen rekening te houden met de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 december 2009.

Voorts benadrukt de Raad dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister of de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit verzoekers aanvraag van 3 juni 2010 blijkt dat hij een onderscheid maakte tussen de ontvankelijkheidsfase, zijnde het onderzoek naar het bestaan van buitengewone omstandigheden, en de gegrondheidsfase, zijnde de fase die slechts dient onderzocht te worden indien buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. In zijn aanvraag vermeldt verzoeker als buitengewone omstandigheid dat het onmogelijk is om de terugreis naar Nepal te bekostigen, om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, bij gebreke aan het nodige geld. Verder stelt verzoeker in zijn aanvraag dat hij een gegronde vrees heeft voor zijn leven en dat een terugkeer nefast is omdat hij door de autoriteiten wordt gezocht. Hij zal worden opgezocht door de MaoBadi met *“alle nadelige gevolgen vandien.”* Daarnaast verwijst verzoeker naar elementen die zijn integratie betreffen (waaronder uitgebreide vriendenkring en sociaal leven in België, een – beëindigde – jarenlange relatie met een Belgische vrouw met wie hij nog steeds een goed contact heeft, het bezitten van een attest van de wijkagent die stelt geen bezwaar te hebben tegen zijn inschrijving in Genk) en die door de verwerende partij onderzocht werden, wat niet nodig was omdat deze elementen de gegrondheidsfase betreffen.

Over de aangevoerde buitengewone omstandigheden stelt de bestreden beslissing:

“Betrokkene beweert dat het voor hem onmogelijk zou zijn om een terugreis naar zijn land van herkomst te bekostigen en zijn verblijf daar ter plaatse te financieren. Het staat betrokkene echter vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op een prangende humanitaire situatie en verwijst hierbij naar het feit dat een terugkeer naar zijn land van herkomst nefast zijn aangezien betrokkene door de Nepalese autoriteiten zou worden gezocht en door de Mao-Badi zou worden opgezocht met alle nadelige gevolgen vandien. Verzoeker voegt echter geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Betrokkene toont bijgevolg niet aan dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. Dit element kan dan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden beschouwd.”

Dit determinerend motief, dat steun vindt in het administratief dossier wordt door verzoeker niet weerlegd.

Met zijn betoog, dat een herhaling vormt van de in de aanvraag weergegeven elementen die de gegrondheidsfase betreffen (uitleg over relatie met mevrouw C.F., attest wijkagent, plotse einde van relatie met mevrouw C.F., het onmiddellijk indienen van een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf van zodra nieuwe woonst gevonden was) toont verzoeker niet aan welke feiten waarop de gemachtigde van de staatssecretaris zich baseerde bij het nemen van de bestreden beslissing onjuist zouden zijn zodat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende of onzorgvuldig zouden zijn. Evenmin diende de verwerende partij rekening te houden met het niet in overweging nemen van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 december 2009, te meer verzoeker niet betwist dat hij niet op het door hem opgegeven adres aan te treffen was. Het komt de Raad voor dat verzoeker tracht zijn eigen nalatigheid (niet aangeven van werkelijke verblijfplaats na einde relatie met mevrouw C.F.) te leggen op de schouders van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tot slot wijst de bestreden beslissing erop dat, om in aanmerking tot komen voor een machtiging tot verblijf op grond van criteria vermeld in de vernietigde instructie van 19 juli 2009, de aanvraag had moeten ingediend worden *“tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009.”* Gelet op het voorgaande en het feit dat verzoeker niet aan te treffen was op het door hem opgegeven adres en naliet een adreswijziging te verzenden zodra hij de opgegeven woonst verliet, was het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen die stellen dat een regularisatie-aanvraag op basis van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend op 8 juli 2010, dus niet tijdens hoger vernoemde periode. Bijgevolg oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris niet kennelijk onredelijk dat verzoeker niet voldoet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie, ook niet op basis van de instructie van 19 juli 2009, daargelaten de vaststelling dat verzoeker in zijn verzoekschrift evenmin aantoonde in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf op basis van voormelde instructie.

Verzoeker toont geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad verzoeker erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige voert verzoeker geen andere grieven aan, ook niet gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN